

Héctor José R. C.

L'Héctor José R. C. era un amic meu, company de classe a ESADE. Em va xocar molt la primera vegada que el vaig conèixer. Era d'aquelles persones que són molt adultes abans d'hora. Semblava una persona de 40 anys en una classe universitària, però en realitat teníem la mateixa edat. Recordo que habitualment portava uns tirants, pentinava prominents entrades i el seu *look* i comportament general semblaven d'una persona molt més gran. Era extraordinàriament educat i sobretot, un gran estudiant. Com el seu cognom començava també per R, com el meu, vàrem fer molts treballs i pràctiques junts. Aviat vaig descobrir que treia unes notes realment extraordinàries. A més, mentre jo *sobrevivia* amb dificultat a ESADE, ell s'avorria traient unes notes molt brillants i per això al segon any d'estudiar a ESADE, es va matricular també a la Facultat de Dret per completar la seva formació.

Ara fa poc més de 20 anys acabava els meus estudis allí. I recordo com si fos avui el dia que, després de l'estiu, vaig anar a recollir les meves coses personals a la bústia d'ESADE com a tancament definitiu a la meua etapa formativa allí. Quan vaig obrir la bústia vaig veure una carta que em va impactar. La signava un dels alts directius d'ESADE i començava així: "Ahir va morir el teu company Héctor Jose R. C.". Va ser un instant que recordaré tota la meua

vida. M'anava emocionant a mesura que anava llegint la tan tràgica notícia. Explicava la carta que l'Héctor feia tres mesos havia anat al metge perquè no es trobava bé. Després d'unes quantes proves, el pronòstic no podia ser pitjor: havia estat diagnosticat amb un tipus de leucèmia molt dolenta i li donaven poques setmanes de vida. Deia la carta que l'Héctor ho va afrontar amb una enteresa impressionant. I va decidir que, en les setmanes que li quedaven, volia dedicar-les a fer un gran regal als seus pares: el títol oficial de llicenciat per ESADE. Al ser una universitat privada amb un pla d'estudis diferent, els alumnes havíem de presentar una tesina i defensar-la davant d'un tribunal en els dos anys posteriors a la finalització dels estudis per tal de tenir el títol oficial. L'Héctor, que també havia acabat la carrera de Dret, va centrar les darreres

La vida és una puta merda però cal viure-la amb la màxima intensitat i gaudir de cada dia com si fos el darrer

MOLT PERSONAL
XAVI ROCA
@xaviroca1

setmanes de la seva vida a treballar infatigablement per assolir el seu objectiu. Poc a poc, el seu estat físic s'anava deteriorant. En les darreres setmanes, va demanar permís extraordinari a ESADE per a defensar per escrit la seva tesina. Mai s'havia fet així, però de forma excepcional van atendre la seva petició. Els darrers dies, ja era ingressat a l'hospital. Va poder acabar el projecte i va lliurar la defensa del mateix per escrit. El tribunal es va reunir urgentment i es van atansar a l'hospital per comunicar-li la seva nota.

Quan van arribar ja estava en coma, però li van xiuxiuejar la nota a la oïda. Hores després, l'Héctor ens deixava; com si hagués estat esperant la nota final per poder-se'n anar en pau. Han passat 20 anys i ho he anat recordant molt sovint. Va ser una història que em va impactar i que encara m'emociona quan la recordo. Una injustícia terrible. Tenia vint-i-pocs anys i s'havia fet un fart d'estudiar tota la seva vida. Ens va donar a tots una lliçó de vida impressionant. Unes ganes de lluitar fins al final, de marcar-se fites ambicioses i complir-les. Unes ganes terribles d'agrair als seus pares tot el que havien fet per ell. Una història que et recorda que, de vegades, la vida és una puta merda. Però que cal viure-la amb la màxima intensitat i gaudir de cada dia com si fos el darrer, perquè com deia Steve Jobs, algun dia ho serà.